

FRANČIŠEK

BOŽJE IME JE USMILJENJE

Pogovor z
ANDREO TORNIELIJEM

13. marca 2015, med njegovo homilijo pri spokornem bogoslužju, na koncu katerega je napovedal to izredno sveto leto, sem pomislil, da bi mu bilo dobro postaviti nekaj vprašanj o usmiljenju in odpuščanju... Začel sem razmišljati o intervjuju, ki bi razkril Frančiškovo srce in poglede ... Papež je predlog sprejel. Ta knjižica je sad pogovora, ki sva ga začela nekega soprodnega julijskega popoldneva v njegovem stanovanju v Domu svete Marte.

FRANČIŠEK *Božje ime je Usmiljenje*

Družina, Ljubljana 2016,
strani 119, cena vez. 19,90 €

Letošnji postni čas, v katerega vstopamo v prvi polovici februarja, bo izreden čas milosti, ker je vključen v sveto leto božjega usmiljenja. Pričujoča knjiga želi biti 'priročnik' za rodovitno doživljanje obojega. V odgovorih na vprašanja, ki mu jih je zastavil italijanski časnikar Andrea Tornielli, papež Frančišek v svojem neposrednem in pristrčnem slogu obrazloži, kaj ga je nagnilo, da je razglasil izredno sveto leto usmiljenja, kaj je zanj usmiljenje, kako je doživljal usmiljenje ob duhovnikih z Jezusovim srcem. »Upam, da bo Cerkev med tem izrednim jubilejem čedalje bolj odkrivala in izkazovala svoje materinsko usmiljenje ter se bo znala približati in prisluhniti 'ranjencem', ki so potrebni razumevanja, odpuščanja in ljubezni.«

V uvodu (Frančiškov pogled) Tornielli pove, kako se mu je porodila misel za časnikarski pogovor s Frančiškom in kako

se je ob tem tako 'ljudskem' papežu brez težav uresničila. Knjiga-pogovor obsega devet vsebinskih enot, ki pa se med seboj bolj ali manj prepletajo: Čas usmiljenja, Dar spovedi, Iskati vsako špranjo, Grešnik kakor Simon Peter, Preveč usmiljenja?, Pastirji, ne pismo-uki, Grešniki – da, pokvarjenci – ne, Usmiljenje in sočutje, Da bi jubilej zares doživeli. Na koncu knjige (28 strani) je besedilo bule *Obličje usmiljenja* o napovedi izrednega svetega leta usmiljenja.

Snov, ki jo knjiga obravnava, je sicer 'teologija', vendar pa je branje privlačno, ker Frančišek svoje odgovore "zabeli z ocvirki", anekdotami, ki vsebino približajo. V eni od njih pripoveduje, kako je kot pomožni škof v Buenos Airesu 'skušal' neko staro ženo, kaj če ji Bog ne odpusti grehov. »Gospod odpušča vse,« je pribila. »Kako to veste?« »Če Bog ne bi odpuščal, sveta ne bi bilo več.«

BOŽJE IME JE USMILJENJE

Pogovor z
ANDREO TORNIELIJEM

13. marca 2015, med njegovo homilijo pri spokornem bogoslužju, na koncu katerega je napovedal to izredno sveto leto, sem pomislil, da bi mu bilo dobro postaviti nekaj vprašanj o usmiljenju in odpuščanju... Začel sem razmišljati o intervjuju, ki bi razkril Frančiškovo srce in poglede ... Papež je predlog sprejel. Ta knjižica je sad pogovora, ki sva ga začela nekega soparnega julijskega popoldneva v njegovem stanovanju v Domu svete Marte.

FRANČIŠEK *Božje ime je Usmiljenje*

Družina, Ljubljana 2016,
strani 119, cena vez. 19,90 €

Letošnji postni čas, v kate-rega vstopamo v prvi polovici februarja, bo izreden 'čas milosti', ker je vključen v sveto leto božjega usmiljenja. Priču-joča knjiga želi biti 'priročnik' za rodovitno doživljanje obojega. V odgovorih na vprašanja, ki mu jih je zastavil italijanski časnikar Andrea Tornielli, papež Frančišek v svojem neposrednem in prisrčnem slogu obrazloži, kaj ga je nagnilo, da je razglasil izredno sveto leto usmiljenja, kaj je zanj usmiljenje, kako je doživljal usmiljenje ob duhovnikih z Jezusovim srcem. »Upam, da bo Cerkev med tem izrednim jubilejem čedalje bolj odkrivala in izkazovala svoje materinsko usmiljenje ter se bo znala približati in prisluhniti 'ranjencem', ki so potrebni razumevanja, odpuščanja in ljubezni.«

V uvodu (Frančiškov pogled) Tornielli pove, kako se mu je porodila misel za časnikarski pogovor s Frančiškom in kako

se je ob tem tako 'ljudskem' papežu brez težav uresničila. Knjiga-pogovor obsega devet vsebinskih enot, ki pa se med seboj bolj ali manj prepletajo: Čas usmiljenja, Dar spovedi, Iskati vsako špranjo, Grešnik kakor Simon Peter, Preveč usmiljenja?, Pastirji, ne pismo-uki, Grešniki – da, pokvarjenci – ne, Usmiljenje in sočutje, Da bi jubilej zares doživeli. Na koncu knjige (28 strani) je besedilo bule *Obličje usmiljenja* o napovedi izrednega svetega leta usmiljenja.

Snov, ki jo knjiga obravnava, je sicer 'teologija', vendar pa je branje privlačno, ker Frančišek svoje odgovore "zabeli z ocvirki", anekdotami, ki vsebino približajo. V eni od njih pripoveduje, kako je kot pomožni škof v Buenos Airesu 'skušal' neko staro ženo, kaj če ji Bog ne odpusti grehov. »Gospod odpušča vse,« je pribila. »Kako to veste?« »Če Bog ne bi odpuščal, sveta ne bi bilo več.«

STANKO SIVEC *Skozi ogenj*

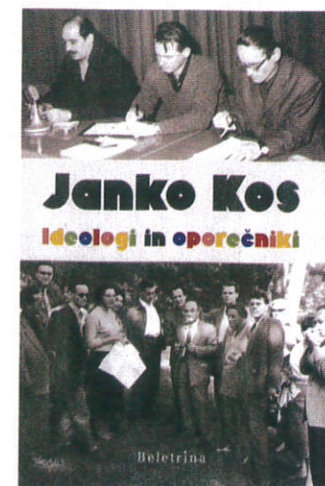
Mohorjeva družba, Gorica
2015, strani 255,
cena broš. 15 €

Na začetku svoje spremne besede (Knjigi na pot) raziskovalka primorske zgodovine Miroslava Cenčič pove, da je moral pisec teh spominov trikrat prekiniti bogoslovni študij zaradi zaporov, prisilnega dela in vojaščine. »Vse to brez dokazov kaznivega dejanja, samo zato, da bi ga odvrgli od njegove namere postati duhovnik in da bi s krivičnimi obtožbami odtujili ljudi od svojih duhovnih voditeljev, ki so po njihovem prepričanju odvrčali ljudstvo od edine resnice, ki jo prinaša Marxov nauk. Da je bila obsodba krivična, je dokazala razveljavitev sodbe, ko je komunistični režim propadel.« Slikovita je Sivčeva pripoved o zadnjem zaslišanju, preden je bil izpuščen iz zapora. »Zasliševalec mi je dejal: "Vi ne boste nikoli duhovnik." In jaz na to: "Če je božja volja." To ga je spravilo v še večjo jezo, udaril je po mizi in zavpil: "Naša volja je, da ne postanete duhovnik." In jaz

Pisec teh spominov na zapor-niška leta je biseromašnik Stanko Sivec, ki se je rodil 19. marca 1926 na Livku v verni kmečki družini. Leta 1939 je vstopil v malo semenišče v Gorici in se po opravljeni maturi vpisal na teološko fakulteto univerze v Ljubljani. Študij teologije je moral trikrat prekiniti zaradi zaporov, prisilnega dela in vojaščine. Leta 1955 je bil posvečen v duhovnika. Svoje duhovniško poslanstvo je opravljal po raznih primorskih župnijah.

ponovno: "Če je božja volja." Takrat je skoraj pobesnel ...«

Prvi dve poglavji Sivčevih spominov sta 'sončni', ker v njih odsevajo čudoviti spomini na otroštvo v družbi vrstnikov, ki so jim bile lepote narave ter sloga in ljubezen v družini največje bogastvo. Ko se je po odločitvi za duhovniški poklic poslavljajal od tega 'raja', je jokal kot nikoli poprej in kasneje. »Dvoje ognjišč sem imel, ki sta greli mojo vero in usmerjali moj pogled na svet: družina in župnija.« Ti dve 'ognjišči' sta mu dajali moč v preizkušnjah zapora, ki so bile trda, toda dragocena šola, ki jo je sprejel kot 'dar' božje volje. V moči vere, ki se je kalila v trpljenju in molitvi, je celo grozljiva samica zanj postala "atomska centrala božje ljubezni".

JANKO KOS *Ideologi in oporečniki*

Beletrina, Ljubljana 2015,
strani 219, cena vez. 24 €

V prvi knjigi svojih spominanj (*Umetniki in meščani*), ki je izšla pri isti založbi na začetku leta 2015, je literarni zgodovinar akademik Janko Kos v svojem kramlja-jočem slogu predstavil svoje domače in sorodnike ter nekatere znane Ljubljancane. Zdaj imamo v rokah nadaljevanje njegovih 'spominjanj', ki zajemajo čas od leta 1950, ko je začel študij primerjalne književnosti na ljubljanski univerzi, do leta 1990, ko je imel za sabo bogate izkušnje predavatelja v istem hramu učenosti. Vsa ta leta je deloval kot publicist, urednik raznih revij in knjižnih zbirk pa tudi pisec številnih učbenikov.

Ko gleda nazaj, se spominja svojih profesorjev na slavistiki, zlasti Antona Ocvirka, s katerim je kasneje postal univerzitetni kolega. »Bil je pravi predavateljski narcis, vendar v najboljšem pomenu. Temu primerna je bila številnost poslušalcev, dvorana v stari

Od vsega začetka nisem bil ideolog, temveč v sporu s tistimi, ki so v povojni socialistični Sloveniji veljali za ideologe. To pa je bil predvsem Boris Zihlerl. Z njim sem se zapletel v ideološki boj, ne da bi bil sam ideolog, bil sem oporečnik, kar je morda zrcalna slika ideologije ... In ko v spominu obnavljam ta prva leta, mi postaja jasno, da me v marksizmu ni prav nič pritegovala njegova ideologija – napol. religiozna vera, da bo ustvaril 'novo' družbo in človeka.

univerzitetni palači je bila nabito polna.« Veliko prostora namenja tudi Dušanu Pirjevcu, Ocvirkovemu 'varovancu' in nasledniku. Že med študijem je bil zelo dejaven član kritične generacije, družčine, ki je ustanavljala in s svojimi prispevki bogatila razne literarne revije. Pri ideoloških oblastnikih so veljali za oporečnike. »Ker sem bil med publicisti pri reviji *Beseda* najbolj zgovoren in napadalen, sem v partijskem vrhu obveljal za najočitnejšega, že kar nevarnega, morda potuhnjenega nasprotnika, ki se šemi z marksizmom, da bi ga lažje spodbijal.« Sumljiv je bil tudi zaradi svojih stikov z Edvardom Kocbekom, čeprav je bil do njega kritičen. Po njegovi smrti je zapisal, da je bil "velik pesnik, za svojo čast občutljiv prodoren intelektualec in slab ideolog, ki je delal ideologijo in politiko na pesniški način".

